

Angleži za Abesince sla-
bi dobrotniki.

Poročali smo že, da se je obrnil abesinski poslanik v Londonu začetkom julija na angleško javnost, da bi s prostovoljnimi darovi zbrala sklad, ki naj bi Abesiniji omogočil nadaljevanje vojne. Poslanik je tedaj računjal, da bodo Angleži poklonili Abesincem kakšna dva milijona funtov. Zmotil se je silno, kajti kakor sedaj poročajo, se je na njegov poziv doslej oglašilo samo 428 oseb, ki so skupaj darovale komaj 564 funtov. Poslanik je zato ponovil svojo poslanico in prosil denarnih pripomočkov tako za prvotni namen, kakor za podporo gladojočih Abesincev, ki so izgubili svoje domove.

Cesarska pot, ki spaja Addis Abebo z mestom Desije je razstreljena na najbolj nevarnih mestih, na drugih delih pa je poškodovana od dežja in hudournikov, ki so pot izpodjedli.

Abesinci so napadli tudi važno mesto Harar, kjer so postrelili Italijani malo pred napadom Abesincev iz neznanega vzroka 300 Abesincev.

Za poletje in
vroče dneve
Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn brez napak, prijetno-barvni, »Paket serija S«, vsebina 15—21 m primo oxfordov, touringov in cefirjev za moške srajce, vsak kos najmanj 3 m, dalje »Paket Serija S/o« isto tako 15—21 m za ženske pralne obleke, dečve (Dirndl) v najlepših barvah, predpasniki itd. Vsak paket poštine prosto samo Din 107.— Za isto ceno »Paket serija P«, vsebina 15—20 m platno, posteljnina, žensko, moško in namizno perilo barvasto, ter »Paket serija P/I« 10—15 m istega najfinjšega belega blaga. Neprimerno vzamem nazaj in zamenjam. Daje najcenejše blago za vsa moška in ženska oblačila. Vzorci brezplačno.

„KOSMOS“
razpošiljalnica ostankov
MARIBOR, Dvořakova
cesta 1. 1003

Rdor oglašuje,
ta napreduje!

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

Dvignila je oči in premerila njegov obraz.

»Čudno mi je. Kakor takrat tisto jutro, ko je Mara odšla. Zbežala bi v noč.«

»Ah, Mara! Morda še pride kdaj. Če ne danes, pa jutri. Dom jo bo poklical in svete Gore.« Sam ni verjel v to. Zdelo se mu je nemogoče, da bi jo še kedaj videl. Togota je vstala v njem, da bi odmah šel v klet in bi Laha premlatil.

»Si videl kaj Janeza? Zdelo se mi je, da sem slišala njegov glas.«

»Videl sem ga. Molit je šel. Pepa je pravila, da je tudi prej molil, a zdaj je tako pobožen kot Pepa, če ne bolj. Celo k spovedi hodi. Se nič ne čudiš?«

»Nič. Jaz vem vse, vi drugi pa ne veste. Tudi ti, Lojz, ne veš.«

»Vem vse. Slišal sem pogovor med njim in Lahom. Vendar pa ga imam rajši zdaj, ko vem, da je ubijalec in ropar, kot prej, ko je igral bogatega in poštenega človeka!«

»Ne govori o — tistem...« je zaprosila.

»Še ga ima rada!« je padlo njemu v glavo.

»Ali bi rada z njim govorila?«

»Ne! Nočem, res nočem.« Vlegla je in vsa rdečica ji je izginila zopet iz lic kakor, da bi jo kdo izpil. Bled in ovel obraz se je odražal od bele blazine. Oči so se ji zblodile in prsa so se ji burno dvigala. Iz njene govornice je Lojze nekajkrat izluščil Janezovo ime. Ko se je umirila, se je zdelo, da je zaspala. Lojz je po prstih odšel.

»Lojze, vina mi natoči!« je drhtela Tončka, žareča v lica. »Kje si bil?«

»Pri dekletu!« se je pošalil, če ravno se navadno ni. Tončka ga je bila vesela.

»Uganila bom!« in je naštevala imena.

»Ne boš! Pri Lenčki sem bil!«

»Ti!« mu je žugnila in se zavrtela med ljudi.

Pepa je tisti čas molila goreče iz duše:

»Marija ozdravi Lenčko. Naj bom bolna jaz mesto nje. Če bi imela Lenčka umreti, naj umrjem jaz, ki sem stara in slaba. Marija varuj Lenčko, ozdravi jo in obrani jo smrti! Češčena Marija...«

V njej je vriskalo veselje, ko so ji brnele na uho svete pesmi pobožnih romaric in romarjev, slovenskih in hrvaških. Vse je dihale sproščeno in srečno. Od oltarjev je vonjalo po lilijah, ki so jih darovale dekleta.

Ko se je obrnila, ji je padlo v oči, da sedita Janez in Miha vzdaj in pojeta.

»Miha, ki ni rad v cerkev hodil niti k maši, sedi zdaj tukaj in popeva. To je Janezova, pa bo še kdo rekel, da ni dober.«

Lenčko je našla v lopi, ko je ravno hotela zapustiti hišo. Oblekla si je bila belo poročno obleko in pripela venček okrog čela.

»Poglej me, če nisem lepa!«

»Jezus!« Pepo je obšla žalost.

»Naša Lenčka! Nevesta je bila, zdaj pa tako. Saj mora znoret. Marija, vendar se je usmili!«

Zunaj je vršelo šumno življenje.

»Lenčka, nikar ne hodi ven!«

Silila je:

»Grem, pa grem. Mogoče je Janez zunaj.«

Janez in Miha sta ravno tedaj šla proti hiši.

»Adijo, Miha. Jutri se vidiva!«

V Lenčkini duši se je zganilo. Zavpila je, da se je slišalo daleč.

»Janez!« in planila iz lope k njemu.

Ko se ga je oklenila, je čutila kako drhti in se trese. Ust ni mogel odpreti. Ljudje so se nabirali v gručo in z zanimanjem gledali nevesto.

»Kje bo pa poroka? pa zdaj!«

»Čegava pa je?«

25

Vprašanja so padala eno za drugim.

Počasi se je Lenčka iztreznila in zaživela polno resničnost. Obrnila se je in šla v hišo. Janez pa se ni mogel takoj geniti iz mesta, tako ga je zgrabila njena podoba.

Gorski so stali kakor okameneli...

Na noč so doživeli romarji še novo presenečenje. Po kolovozu mimo studenca pri božji nogi se je prigugalo veliko, za te kraje nemalo čudno vozilo. Konja, belo lisasta in suha, da so se rebra še pri mesečini razločila, sta vlekla voz, ki je imel obliko škrinje, le da je bil velik kot manjša hiša. Na njem so bila izrezana okna in vrata, obrobljena s črnim pasom. Konja sta pešala in sta se kmalu vstavila. Kočijaž je bil pritlikav in nagrbljenega obraza. Nosil pa je frak in na glavi mu je čepel visok cilindar.

Ljudje so vstajali od miz in leteli h klancu, da bi si pogledali čudo.

Kočijaž je pozvonil z zvoncem, ki ga je imel pri sebi, nakar so se vrata v hipu odprla. Eden za drugim so poskakali iz voza čudni pojaci. Sami majhni in črni fantki, salonsko napravljeni s širokimi pentljami na vratu. Za temi se je prikazal visok fant, lep po postavi in obrazu. Za njim pa še starejši gospod, težek in širok, da so se vsi začudili. Oni visoki fant je nekaj zabičal v tujem jeziku in pri vratih sta se pojavile dve ženski glavi. Ponudil jima je roki in ju spretno potegnil na tla. Grbavec je zarjul močno in skrčil nos, da se je vse smejala. Konji pa le niso hoteli prijeti.

»Gremo pomagat!« se je navduševal Pavle.

»To so cigani!«

»Niso ne! Ti ne veš vsega, Tončka! Cirkus je!«

»Kaj bo cirkus! Kje imajo pa zverine?«

Ljudje so bili v dvomih.

Tedaj so fantki poskakali nazaj v voz in se vrnili vsak s svojim instrumentom. Postavili so se v krog in zaigrali poskočno in lepo, da so ljudje strmeli.

»To pa to! Igrati pa znajo!«

Kočijaž je zopet zarjul in konji so potegnili in izpeljali voz srečno na vrh. Nato so iz voza zmetali nekaj rant in plaht. V pol ure je že stal velik šotor, od vseh strani zaprt. Muzikantarji so se gnali skozi stojnice z lectom in svirali. Vsakokrat, ko je zavpil grbavec, so nehali. Povedal je v slabem domačem jeziku, da bo predstava ob deseti uri, da bodo kazali čudovite, nikdar videne stvari in čarovnije, da bo godba in da nastopijo pevke. Potem so izginili pod šotor.

Oni veliki fant in gospodični pa so se sprehajali gor in dol. Fantje so se nastavljali in si ogledovali dekleti. Pavle in Tončka sta iz radovednosti gledala za njimi, ko se je naenkrat ena obrnila in ju ustrelila s čudnim pogledom.

»Moj Bog, te oči!« je zažvrgolela Tončka.

»Videl sem jih že. Te oči jaz poznam!« se je prepričeval Pavle.

»Eh, ne bodi neumen! Kje bi jih le videl?«

»Pa sem jih, če rečem! Pojdiva še enkrat za njimi!«

Zopet so se srečali in zadeli s pogledi.

»Moj Bog, ima lepe oči in žive, da zapeče.«

»Videl sem jih, pravim zopet.« Pavle ni odnehal.

»Oči so si podobne, le tako žarečih v naših krajih ni.«

Ob desetih je vse ljudstvo, kar ga je bilo spodaj drlo na predstavo in tudi tu je Pavle opazoval oči, ki so nemirno švigale po prostoru, kakor da bi kaj iskale. Zdelo se mu je, kakor da bi se pri njem ustavile in se mu nasmejale.

Tončka je občudovala prekrasno pevko, visoko in tenko, v dolgi črni obleki, ki je valovila ob najmanjšem gibu. Pela je prelepo s širokim, razkošnim glasom, da je trepetal zrak nad ljudmi.

(Dalje sledi.)